

Kijken, vergelijken en schuldgevoels.

‘Nou ik heb je boek gelezen. Dat je dit op durfde te schrijven’, sprak een Moeder me vandaag aan. Op mijn verbaasde blik, verduidelijkte ze: ‘Jij schrijft dingen die ik nauwelijks durf te denken, laat staan over te praten. Krijg je veel boze reacties?’

Nee, die krijg ik niet.

Ik beschrijf, zonder belerend te zijn maar met humor, over mijn (Moe’s) belevenissen met Man, Zoon, Dochter, Kleuter en Peuter.

Natuurlijk komt het onderwerp ‘kijken en vergelijken’ flink aan de orde. En tsjonge wat kunnen moeders lelijk doen tegen elkaar.

Neem nou die eeuwige strijd tussen (betaald)werkende en thuisblijfmoeders. Bij de deur van de klas hangt een intekenlijst van de juf: Hulpmoeders gevraagd!

De (betaald) werkende moeder zegt: ‘Oh op maandag, nee dan kan ik niet, dan wéherk ik.’

Ze dénkt ondertussen :‘Ojee, de juf en de thuisblijfmoeders zullen wel vinden dat ik eronderuit probeer te komen en bovendien verwaarloos ik mijn kind.’

De thuisblijfmoeder (die onbetaald maar wel degelijk werkt) zegt: ‘Oh eh ja, nou ik kan wel.’

Ze dénkt ondertussen: ‘Shit, ik ben ook altijd de pineut, ik heb geen tijd/zin maar ik moet het wel doen want anders denken de betaald werkende moeders en de juf dat ik de hele dag op de bank soaps zit te kijken en koffie te drinken. Bovendien, ik ben toch thuis en wil mijn kind niet te kort doen door niet mee te helpen.’

Beide Moeders willen graag een Goede Moeder zijn. Beiden voelen ze zich schuldig.

Jammer dat ze niet samen naar de juf stappen met een: ‘Kan het wat minder, dat gevraagd om Hulpmoeders?’

Ik wil niemand boos maken.

Het enige wat ik wil is iets openbreken in Nederland, een gesprek tussen moeders op gang brengen en de vicieuze cirkel van het tegen elkaar opbieden, doorbreken.